

22 כאשר קובעים בחדרו של הילד חומש, סידור,
23 קופת-צדקה וכיו"ב⁷¹ – צריכים לקבוע זאת בכזה
24 מקום ובכזה אופן, שלאחרי שקבעו זאת, לא
25 צריכים יותר את האדם הקובע, ואפילו לא את
26 הילד, שיזכור להשתמש בחומש וכיו"ב, אלא
27 כאשר הוא נכנס לחדר הרי החומש עצמו "עולה
28 מאלי" ומעורר אותו שיסתכל וילמד בו; ועד"ז
29 הסידור. ועד"ז קופת-הצדקה – מונחת בכזה מקום
30 ובאופן בולט כזה, שזה עצמו מעורר את הילד
31 שיכניס בה פרוטה לצדקה.

32 ועד"ז בכל הענינים דחינוך ילדי ישראל, ומזה
33 מובן גם בנוגע לדברי הרשות של מבוגרים,
34 ועאכו"כ ע"י קיום המצוות שלהם – שזה צריך
35 להעשות באופן, שהחפצא עצמו (שעמו עושים את
36 המצוה) – הוא "עולה מאלי", עד שזה מזכיר
37 ליהודי אודות עבודתו.

38 ה. ע"פ הנ"ל יובן הענין ד"ויהי העם
39 כמתאוננים" – התחלת הספר הששי ד"שבעה ספרי
40 תורה", והשייכות עם פ' בהעלותך:

41 התוכן ד"בהעלותך את הנרות" – "עד שתהא
42 שלהבת עולה מאלי" – הוא, שעבודת היהודי
43 צריכה להיות באופן שהוא מדליק ומאיר את עצמו
44 וחלקו בעולם וכל העולם ב"נר מצוה ותורה אור",
45 עד באופן "שתהא שלהבת עולה מאלי", שגם
46 מציאות האדם (גופו הגשמי) – שמצ"ע מעלים על
47 אור הנשמה – יהי "שלהבת עולה מאלי" ב"נר
48 מצוה ותורה אור", ועד"ז גם לפעול במציאות
49 העולם, ע"י הפיכת דברים גשמיים בעולם לחפצא
50 של קדושה.

51 ומזה מובן, ששלימות העבודה היא כאשר
52 ה"בהעלותך את הנרות" "עד שתהא שלהבת עולה
53 מאלי" נפעל וחודר בכל פרטי האדם ובכל פרטי
54 העולם, מהענינים הנעלים עד הענינים הכי
55 תחתונים – שהרי העבודה באופן ד"מאלי" היא
56 אבן הבוחן שהעבודה היא בתכלית השלימות
57 ובתכלית האמת גם מצד מציאות האדם ומציאות
58 העולם (ולא רק מצד הכח העליון, או עכ"פ מכחו
59 של המדליק את הנרות), ולכן ה"ז צריך לחדור
60 בכל פרטי הדרגות, עד גם החלק הכי תחתון, שגם
61 זה יאיר "מאלי". ואדרבה: דוקא ע"ז שהתחתון

1]וכפי שזה בפשטות ענין הנרות, שצריכים את
2 האדם המדליק בכדי להדליק את הנר, כיון
3 שהפתילה הגשמית ושמן הגשמי מצ"ע לא יכולים
4 להדלק; אבל לאחרי שמדליקים אותם באופן
5 המתאים – הרי הם דולקים "מאלי", הפתילה
6 הגשמית והשמן הגשמי נעשים מקור לאור הנר
7 (וכאשר לא נשאר פתילה ושמן, הרי זה נכבה).

8 ז. ועד"ז הוא גם בנוגע לעבודה בעניני הרשות:
9 "כל מעשיך" של יהודי צריכים להעשות "לשם
10 שמים", ויתירה מזה – "בכל דרכיך דעהו", ז.א.
11 שנוסף על כך שזהו לשם שמים (לדוגמא, שאוכל
12 בכדי שיהי' לו כח ללמוד תורה ולקיים מצוות),
13 עושים מזה גופא הכשר מצוה וכיו"ב, עד
14 ש"דרכיך" גופא נעשים (חלק מ)"דעהו" עצמו⁷⁰.
15 ולא רק שלא צריכים שיהודי יעשה זאת כל פעם
16 מחדש, אלא אדרבה: דבר הרשות עצמו הוא
17 "עולה מאלי", ומעורר אותו לעבודתו.

18 וכמובן בפשטות גם אצל ילד – כמדובר לעיל
19 (ס"ב) שההוראה מ"שלהבת עולה מאלי"
20 (שהובאה בפרש"י – לבן חמש למקרא) היא לכל
21 בני, גם לטף:

העולם (כפי שיהי' בשלימות הגילוי לע"ל, כמ"ש (ישעי' מ, ה) "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו גו'")*.

ואולי יש לומר באופן אחר, שמכיון שהוא ית' כל יכול, ואינו מוגדר בשום גדר ח"ו – הרי ביכלתו ליתן כח בהנבראים, שלאחרי שממשיכים בהם קדושה בע"י קיום מצותו של הקב"ה) ה"ז "עולה מאלי". ונ"ד המדובר במ"א (לקו"ש חכ"ז ס"ע 252 ואילך. ועוד) בנוגע להתהוות הנבראים, שביכלתו ית' להמציא הנמצאים באופן כזה שלאחרי שנמצאו לא יהיו צריכים אליו דאף שע"פ שכל מוכרחת להיות התהוות הנמצאים באופן שיהיו תמיד צריכים אליו (וכמבואר בתניא (שעהיה"א פ"ב. וראה בארוכה ד"ה ת"ר נ"ח תרמ"ג (ע' לו ואילך). ובכ"מ) דענין בריאת יש מאין מחייב שכח הפועל צריך להיות תמיד בהנפעל להוותו מאין ליש – הרי, מכיון שהוא ית' הוא "נמנע הנמנעות" (ראה שו"ת הרשב"א סתי"ח. הובא בספר החקירה להצ"צ לד, ב. שה"מ תרע"ח ע' תכ. ועוד), הרי ההוכחות דשכל אינם ראיות באיזה אופן היתה הבריאה. אבל בנוגע להתהוות – יש מקור בתורה, וכן קיבל אדה"ז מרביתו, שההתהוות היא בכל רגע ורגע מחדש (שעהיה"א פ"א); משא"כ בנוגע להמשכת הקדושה בהנבראים, י"ל שלאחרי שנמשך פעם הא' הקדושה בתוכו (ע"י קיום מצוה בדבר הגשמי), הרי הקדושה "עולה מאלי", כנ"ל. ועצ"ע, ואכ"מ.

70 ראה לקו"ש ח"ג ע' 907. שם ע' 932. ח"י ע' 104 ואילך. ובכ"מ.

(* וע"ד המבואר לעיל (ס"ה) בנוגע לישראל. אלא שבישראל, הרי מציאותם גופא הוא (כביכול) העצמות, משא"כ כח העצמות בעולם (ראה לקו"ש ח"ב ע' 75. סה"ש תשמ"ח שבהערה 56).